

ÁZSIA CSILLAGA

- Szín? Milyen szín?
–Bordó.
–Barna?
–Nem barna. Bordó! Majdnem olyan, mint a piros.
Ez jó.
–Méret jó?
–Felpróbálok. Maga honnan jött? Északról vagy délről?
–Quang Phu. Kicsi falu. Észak.
–Én jártam maguknál. A háború alatt. Máj báj mi.
Tudja: amerikai gépek! Bombázás. Lehet, hogy a kiejtésem már nem jó.
–Nem élni háború. Méret lenni jó.
–A méret jó, de nem áll valami jól. Más szint próbálnék.
–Pulóvel nyúlni.
–Az nem segít. Tudja, láttam gyereket, akinek nem volt lába. Levitte a bomba. A tábori kórházban eszméletlenül feküdt. Kómában. Ájultan. Érti?
–Ez lenni jó. Szín lenni jó?
–Felpróbálok. Az a gyerek most lenne harmincöt éves. Ha túlélte. Magának van gyereke?
–Nincs. Nincs férfi.
–Nekem kettő. Idősebbek, mint maga.
–Venni pulóvel.
–Vesznek azok maguknak, ha kell. A gyerekek nagyon szépek maguknál. Egyenes szálú, tiszta a hajuk. Jólesett megsimogatni.
–Igen. Simogatni. Magyarország szép. Táj szép.
–Vietnam is szép. A Ha Long-öböl. Meg délen a tengerpart. Van családja?
–Anyuka.
–Ő hol él? Itt?
–Dolgozni. Étterem. Mosogatni.
–Budapesten vagy Vietnamban?
–Itt.
–Lakás?
–Lakás lenni drága. Majd venni lakás. Sok pénz, sokat dolgozni.
–Mikor jött el?
–Reggel.
–Nem otthonról, Vietnamból.
–Két év.
–Értem. Tudja, azt mondták, figyeljük a gyerekeket. Ha jönnek a gépek, és ők futnak, akkor nagy baj van. Akkor futni kell valami fedezékbe. Azért is halt meg annyi gyerek. Nem féltek. A gyerek nem fél.
–Szín jó? Méret jó.
–Talán. De megpróbálnék egy másik fazont is.

–Fazol...?
–Nem, más formájút. Ott megtanult az ember félni. Amikor a gép az égből, alatta a bombái, te vagy a célpont, az olyan, mintha felnyársálnának. Megdermedsz. De aztán az ember megtanulja lefagyasztani a félelmét is. Mint a húst a hűtőben.
–Lenni jó. Tetszeni feleség.
–Jó, de ez kellene bordóban. Szóval pirosban.
–Nincs. Van ez. Pulóvel jó.
–A feleségemnek nem tudtam mit hozni. A háború alatt semmit sem lehetett kapni. Hanoiiban volt egy öreg régiségkereskedő. Tudja, mi az?
–Légiség...?
–Nem, régi. Régi holmik, mindenféle. Ő átélte az előző, a francia háborút is. Mindig úgy köszönt: Bonjour, monsieur camarade. Elvtárs úr. Megadta a régi tiszteletet az újaknak is. Nála vettem egy pálinkáspalackot. Régi kínai darab volt, de a nyaka megsérült, s úgy javították ki, hogy egy sárgaréz töltényhüvelyt széthasítottak, s ráhúzták a nyakára. Összefogta a megrepedt porcelánt. Az volt a bonjour camarade – porcelánban.
–Polc...
–Nem, porcelán.
–Igen, polcelány. Pulóvel jó. Feleség mondani szép.

–Jó. Csomagolja be. Mikor volt otthon?
–Vietnam messze. Megint jönni Ázsia csillaga.
–Ázsia csillaga?
–Üzlet neve.
–Aha, szép neve van. Ázsia csillaga. Igen, éjszaka ritkábban jöttek a gépek. Felnézett az ember, s olyanok voltak a csillagok, mintha törrel réseket vágtak volna egy sötét sátorlapba. A feleségem izgult értem. Várta a híreket, amiket én adtam onnan.
–Feleség örülni pulóvel.
–Örül, hogy életben maradtam.
–Feleség tetszeni, mondani szép.
–Hogy a feleség milyen szép, akkor tudja meg az ember, amikor lapul a földön, a közelben bombák robbannak, legszívesebben belefúrná magát a talajba, mint egy vakond. Arra gondol, hogy nem hagyja el többet a családját.
–Jó egészség. Nem drága. Jönni megint.
–Kevés az idő.
–Nem kevés.
–Na jó, jönni. Jövök.
–Lenni vidám, nem szomorú.
–Hát igen. Lenni vagy nem lenni...